

ความหวาดกลัวอาชญากรรมในมหาวิทยาลัย

Fear of Crime in University

เศรษฐศักดิ์ กัตัญญ¹

Setthasak Katanyu

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความหวาดกลัวอาชญากรรมของนักศึกษา และศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความหวาดกลัวอาชญากรรมของนักศึกษา โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง จำนวน 381 คน ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ สถิติเชิงพรรณนา และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Regression Analysis) ผลการศึกษาพบว่า ประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และอิทธิพลจากสื่อมีอิทธิพลต่อความหวาดกลัวอาชญากรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ส่วนตัวแปรที่ไม่มีอิทธิพลต่อความหวาดกลัวอาชญากรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ได้แก่ การรับรู้การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของบุคคลอื่น และสภาพแวดล้อมที่พักอาศัย

คำสำคัญ: ความหวาดกลัวอาชญากรรม; มหาวิทยาลัย

Abstract

The purpose of this research were to (1) study fear of crime among students and (2) examine factors affecting fear of crime among students. The samples were 381 undergraduate students. The researcher employed questionnaire as a research tool. Descriptive statistics and stepwise multiple regression analysis were used to analyze the collected data. The findings indicated that criminal victimization experience had a negative influence on the fear of crime. The study also found that media influence had a positive effect on the fear of crime. However, perception of others' victimization, household and environment efficiency had no influence on the fear of crime of undergraduate students.

Keywords: fear of crime, University

Received: 2022-04-18 Revised: 2022-06-23 Accepted: 2022-06-27

¹กลุ่มงานอาจารย์ศูนย์ฝึกอบรมตำรวจภูธรภาค 1. Group of Teachers of the Provincial Police Training Center Region 1. Corresponding Author e-mail: tiger19652508@gmail.com

1. ความนำ

ปัญหาอาชญากรรมของสังคมไทยในปัจจุบัน จากข้อมูลคดีอาญาทางข่าวสารหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ หรือสื่อสารทางอิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ ทั่วราชอาณาจักร มีแนวโน้มที่จะรุนแรงขึ้นทั้งในด้านสถิติตัวเลขการก่ออาชญากรรม และวิธีการประกอบอาชญากรรมของผู้กระทำความผิด ที่สามารถมองเห็นได้ เช่น คดีลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ข่มขืนกระทำชำเรา คดียาเสพติด เป็นต้น และที่มองไม่เห็น เช่น คดีเกี่ยวกับอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ แก๊งคอลเซ็นเตอร์ การหลอกลวงขายสินค้าทางอินเทอร์เน็ต เป็นต้น กล่าวได้ว่า “อาชญากรรม” คือตัวการทำลายโครงสร้างในด้านต่าง ๆ ของสังคม เป็นอุปสรรคและตัวกีดกัน ที่ทำให้ประเทศไม่เจริญก้าวหน้า ทำลายความสงบและความเปราะบางเรียบร้อยของสังคม ปัญหาอาชญากรรม จึงเป็นปัญหาสำคัญใหญ่ที่ทุกหน่วยงานต้องร่วมมือช่วยกันแก้ไข (ทัพภาค สันพลผล, 2559)

สำหรับสถิติอาชญากรรมตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2563 ถึง 31 สิงหาคม 2564 พบว่าทั่วประเทศมีการรับแจ้งความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ 14,024 ราย เป็นความผิดฆ่าผู้อื่น(คดีอุกฉกรรจ์) 1,014 ราย ทำร้ายผู้อื่นถึงแก่ความตาย 378 ราย พยายามฆ่า 1,639 ราย ทำร้ายร่างกาย 3,093 ราย ข่มขืนกระทำชำเรา 1,465 ราย และอื่น ๆ 6,435 ราย ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ รับแจ้ง 45,033 ราย แบ่งเป็น ปล้นทรัพย์ (คดีอุกฉกรรจ์) 35 ราย ชิงทรัพย์ 388 ราย วิ่งราวทรัพย์ 561 ราย ลักทรัพย์ 19,109 ราย กรรโชกทรัพย์ 131 ราย ฉ้อโกง 9,122 ราย ยักยอกทรัพย์ 5,253 ราย ทำให้เสียทรัพย์ 3,490 ราย รับของโจร 1,167 ราย ลักพาเรียกค่าไถ่ 5 ราย วางเพลิง 417 ราย และอื่น ๆ 5,355 ราย

มหาวิทยาลัยถือเป็นสถานที่อีกหนึ่งแห่ง ที่มีความเสี่ยงที่จะเกิดอาชญากรรมในรูปแบบต่าง ๆ ขึ้นได้ เนื่องจากมหาวิทยาลัย มีนักศึกษาจำนวนมาก ทั้งยังมีการเรียนการสอนบางหลักสูตรในช่วงเย็น จนถึงค่ำ ตลอดจนสภาพแวดล้อมหรือชุมชนรอบ ๆ มหาวิทยาลัยยังใช้พื้นที่ของมหาวิทยาลัย เป็นสถานที่ทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ออกกำลังกาย ตลาดนัดภายในและรอบ ๆ มหาวิทยาลัย ซึ่งองค์ประกอบต่าง ๆ เหล่านี้ ล้วนเป็นปัจจัยที่ทำให้มหาวิทยาลัยมีจำนวนผู้คนแปลกหน้าเข้า ออกออกเป็นจำนวนมาก และอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดอาชญากรรมบริเวณรอบ ๆ มหาวิทยาลัยขึ้นได้

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความหวาดกลัวอาชญากรรม และปัจจัยใดบ้างที่ก่อให้เกิดความหวาดกลัวอาชญากรรม เพื่อเสนอแนะหรือเป็นประโยชน์ต่อการป้องกันแก้ไขปัญหาต่างๆ และลดความหวาดกลัวอาชญากรรมของนักศึกษา ซึ่งผลที่ได้จากการศึกษาจะเป็นประโยชน์ทำให้นักศึกษาใช้ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยได้ปลอดภัยยิ่งขึ้น

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความหวาดกลัวอาชญากรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัย
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความหวาดกลัวอาชญากรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัย

3. ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

ขอบเขตด้านเนื้อหา การวิจัยนี้กำหนดขอบเขตที่จะทำการศึกษาเรื่องความหวาดกลัวอาชญากรรมในมหาวิทยาลัย คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง จำนวน 381 คน ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

1. ประสิทธิภาพการตกเป็นเหยื่อ
2. การรับรู้การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของบุคคลอื่น
3. อิทธิพลจากสื่อ
4. สภาพแวดล้อมที่คุกคามภัย

แนวคิดเกี่ยวกับอาชญากรรม

ความหมายของอาชญากรรมพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 (ราชบัณฑิตยสถาน, 2531, หน้า 105) อธิบายว่า อาชญากรรมเป็นการกระทำความผิดทางอาญา Quinney (1970, pp. 15-16) กล่าวว่า อาชญากรรม คือ พฤติกรรมของคนที่องค์กร ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในสังคมที่ดำรงอยู่แบบการเมืองได้กำหนดขึ้น หมายความว่า พฤติกรรมใดจะเป็นอาชญากรรมก็ต่อเมื่อองค์กรเป็นผู้กำหนดขึ้น ซึ่งการกำหนดนั้นกำหนดไว้ในกฎหมาย องค์กรที่ว่าเป็นเป็นองค์กรที่มีอำนาจหน้าที่ในเรื่องอาชญากรรมด้วย

ทฤษฎีปกตินิสัย (Routine Activity Theory) Cohen & Felson (1979) ให้ความหมายของคำว่าปกตินิสัยไว้ว่า กิจกรรมหรือการกระทำของบุคคลที่เกิดขึ้นเป็นประจำหรือบ่อยครั้ง เช่น การออกไปทำงานทุกวัน ปลดปล่อยบ้านหรือที่อาศัยไม่มีคนเฝ้า การสวมใส่เครื่องประดับที่มีราคาแพง และรวมถึงบุคคลที่ตกเป็นเหยื่อได้ง่าย เช่น เพศ หญิง อายุน้อย หรืออายุมาก เป็นต้นหลักทฤษฎีปกตินิสัยได้รับหลักปรัชญาของทฤษฎีป้องกันและทฤษฎีคิดก่อนกระทำผิดซึ่งกล่าวถึงอาชญากรรมว่า อาชญากรรมจะเกิดขึ้นด้วยองค์ประกอบ 3 ประการ ดังนี้

1. เหยื่อหรือเป้าหมายที่เหมาะสม (Suitable Target)
2. ความอ่อนแอของผู้ดูแล (Absence of a Capable Guardian)
3. บุคคลที่มีแนวโน้มหรือตั้งใจที่จะกระทำความผิด (Likely and Motivated Offenders)

จากความหมายทฤษฎีข้างต้น สรุปได้ว่า การที่ไม่มีผู้ดูแลหรือปกป้องความปลอดภัย ทำให้อาชญากรสามารถเลือกวางแผนในการประกอบอาชญากรรมได้โดยผ่านการสังเกตจากกิจกรรมประจำวันของผู้ที่เป็นเป้าหมายในการกระทำความผิด และเมื่อได้ทำการชั่งน้ำหนักโดยการเลือก อย่างมีเหตุผลแล้วว่ามีความเสี่ยงที่จะเกิดความเสียหายแก่ตนเองได้น้อย ก็จะตัดสินใจลงมือกระทำความผิดต่อไป

4. การทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่อง ความหวาดกลัวอาชญาในมหาวิทยาลัย ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร บทความ ตำรา แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษาและกำหนดกรอบแนวคิดวิจัย

แนวคิดเกี่ยวกับอาชญากรรม ความหมายของอาชญากรรมพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 (ราชบัณฑิตยสถาน, 2531, หน้า 105) อธิบายว่า อาชญากรรมเป็นการกระทำผิดทางอาญา

Quinney (1970, pp. 15-16) กล่าวว่า อาชญากรรม คือ พฤติกรรมของคนที่ยังคงมีอำนาจหน้าที่ในสังคมที่ดำรงอยู่แบบการเมืองได้กำหนดขึ้น หมายความว่า พฤติกรรมใดจะเป็นอาชญากรรมก็ต่อเมื่อองค์กรเป็นผู้กำหนดขึ้น ซึ่งการกำหนดนั้นกำหนดไว้ในกฎหมาย องค์กรที่ว่านี้เป็นองค์กรที่มีอำนาจหน้าที่ในเรื่องอาชญากรรมด้วย และเป็นองค์กรซึ่งเกิดขึ้นในสังคมที่ดำรงอยู่แบบการเมือง คือ เป็นสังคมที่มีผู้ปกครอง และผู้ใต้ปกครอง แนวความคิดนี้มีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ คือ มีกฎหมาย มีผู้ออกและผู้ใช้กฎหมาย และมีผู้ละเมิดกฎหมาย

โสฬส พินิจศักดิ์ (2526, หน้า 11-12) กล่าวว่า อาชญากรรม หมายถึง ปรากฏการณ์หนึ่งทางสังคมที่เกิดขึ้น โดยการกระทำของบุคคล ซึ่งการกระทำนั้นกฎหมายได้บัญญัติเป็นข้อห้ามและถือว่าเป็นความผิด ซึ่งผู้กระทำจะต้องได้รับการลงโทษ

อันณพ ชูบำรุง (2532, หน้า 4) กล่าวว่า อาชญากรรม หมายถึง พฤติกรรมซึ่งมีผลให้บุคคลและสังคม ได้รับความอันตรายทั้งต่อชีวิต ร่างกายและทรัพย์สิน จึงจำเป็นต้องมีการลงโทษผู้ประพฤตินั้น โดยฝ่ายที่มีอำนาจทางกฎหมาย

นวลจันทร์ ทศนชัยกุล (2541, หน้า 32) กล่าวว่า อาชญากรรม หมายถึง พฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือผิดแปลกไปจากประเพณีและวัฒนธรรมที่สังคมวางไว้

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

รูปแบบการวิจัย การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาข้อมูลเชิงปริมาณ (quantitative research) โดยดำเนินการศึกษารวบรวมข้อมูลจากเอกสารต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นแนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความหวาดกลัวอาชญากรรมในมหาวิทยาลัย โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง จำนวน 8,274 คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบตารางสำเร็จรูปของทาโร ยามาเน่ (Yamane) โดยมีความคลาดเคลื่อนในการสุ่มตัวอย่างเท่ากับ ± 0.05 ภายใต้ความเชื่อมั่น 95% จะได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 381 คน

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

การหาความตรงตามเนื้อหา (content validity) จะดำเนินการโดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านขึ้นไป การประเมินดังกล่าวจะถูกประเมินโดยดูว่าคำถามในแบบสอบถามนั้นสามารถวัดเนื้อหาที่

กำหนดไว้ได้หรือไม่ ซึ่งจะให้คะแนนจากเกณฑ์ที่กำหนด ให้คะแนนข้อคำถาม -1 แสดงว่าคำถาม ไม่มีความสอดคล้องหรือวัดได้ แสดงว่าไม่แน่ใจว่าคำถามมีการสอดคล้องหรือวัดได้ และ +1 แสดงว่าคำถามมีความสอดคล้องหรือวัดได้ ค่าดัชนีที่มีความสอดคล้องแสดงความตรงด้านเนื้อหา ต้องมีค่ามากกว่า 0.50 - 1.00 จะคัดเลือกไว้ ถ้าต่ำกว่า 0.50 นำมาพิจารณาปรับแก้ข้อคำถามใหม่ หรือตัดทิ้งก็ได้ (ประคอง กรณสูต, 2542)

การทดสอบความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (reliability) หากมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Cronbach's alpha) ตั้งแต่ 70 ขึ้นไปถือว่ามีความน่าเชื่อถือได้สูง หากค่าแอลฟาอยู่ระหว่าง 50 - 65 ถือว่ามีความน่าเชื่อถือปานกลาง และหากค่าแอลฟาต่ำกว่า 50 ถือว่ามีความน่าเชื่อถือต่ำ (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2546) โดยผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ดำเนินการหาค่าความเชื่อมั่น (try out) กับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มประชากรของการวิจัยในครั้งนี้ จำนวน 30 ตัวอย่าง แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์ความน่าเชื่อถือครอนบาคแอลฟาของมาตรวัดด้านความหวาดกลัวอาชญากรรม ด้านประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ด้านการรับรู้การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรมของบุคคลอื่น ด้านอิทธิพลจากสื่อ และด้านสภาพแวดล้อมที่พวกอาศัย ซึ่งผลการวิเคราะห์ พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ 0.904, 0.601, 0.535, 0.809 และ 0.810 ตามลำดับ

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ลักษณะกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สถิติเชิงพรรณนาเบื้องต้นในการวิเคราะห์ ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ค่าร้อยละ (percentage) ค่าความถี่ (frequency) ค่าเฉลี่ย (mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)

2. การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นและตัวแปรตาม ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์การถดถอยพหุแบบปกติ (multiple regression analysis) ซึ่งใช้เทคนิคการวิเคราะห์การถดถอยพหุแบบขั้นตอน (stepwise regression analysis) โดยเทคนิค Stepwise เป็นการผสมผสานระหว่างวิธีการคัดเลือกตัวแบบแบบก้าวหน้า (forward) และตัวแบบแบบถอยหลัง (backward)

ผลการวิจัย การวิเคราะห์คุณลักษณะทางประชากร

การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 68.80 ซึ่งส่วนใหญ่มีอายุ 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 33.30 ส่วนด้านคณะ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 25.00 โดยในจำนวนทั้งหมดส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาชั้นปี 3 คิดเป็นร้อยละ 44.30 ด้านสภาพการพวกอาศัย พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับบิดามารดา คิดเป็นร้อยละ 44.70 และด้านที่พักอาศัย พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ พักอาศัยอยู่หอพักนอก/อพาร์ทเมนต์ คิดเป็นร้อยละ 59.20

การวิเคราะห์คุณลักษณะของตัวแปรที่ได้ทำการศึกษา

7. สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษา พบว่า ปัจจัยด้านประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม มีอิทธิพลต่อความหวาดกลัวอาชญากรรมในมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับผลการศึกษาของมนต์ชัย นีซัง (2548) มนัญา สัมมเสถียร (2552) Wattanasin (2553) กิตติศักดิ์ เจริมสิทธิประเสริฐ และ คณะ (2557) กองวิจิตร สำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจ (2559) นิศพล รักษาธรรม และคณะ (2559) และทัพภาค สิ้นพูลผล (2559) ที่พบว่า ประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม มีอิทธิพลต่อความหวาดกลัวอาชญากรรม โดยผลการศึกษาของท่านอื่นระบุว่าความสัมพันธ์ของทั้งสองตัวแปรเป็นไปในเชิงบวก กล่าวคือ หากบุคคลมีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากขึ้น ความรู้สึกหวาดกลัวอาชญากรรมก็จะสูงขึ้นตามความรุนแรงหรือความบ่อยครั้งจากการตกเป็นเหยื่อ

ในส่วนของปัจจัยด้านการรับรู้การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของบุคคลอื่น พบว่า มีอิทธิพลต่อความหวาดกลัวอาชญากรรมในมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Rouchanukul (2552) กิตติศักดิ์ เจริมสิทธิประเสริฐ และคณะ (2557) และกองวิจิตร สำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจ (2559) ที่พบว่า ปัจจัยด้านการรับรู้การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของบุคคลอื่น มีความสัมพันธ์กับระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมของประชาชนกลุ่มตัวอย่าง ยิ่งผู้ที่เคยมีสมาชิกภายในครอบครัวหรือคนรู้จัก เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากเท่าไร ยิ่งมีแนวโน้มความหวาดกลัวอาชญากรรมในสัดส่วนที่เพิ่มมากขึ้น

เมื่อพิจารณาถึงปัจจัยด้านอิทธิพลจากสื่อ พบว่า มีอิทธิพลต่อความหวาดกลัวอาชญากรรมในมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับผลการศึกษาของมนัญา สัมมเสถียร (2552) นิศพล รักษาธรรม และคณะ (2559) สุณีย์ กัลยะจิตร (2560) พบว่า การรับรู้ข่าวอาชญากรรมผ่านสื่อนั้นส่งผลต่อความหวาดกลัวอาชญากรรมมากกว่ารับรู้ผ่านบุคคลอื่น กล่าวคือ ยิ่งมีการรับรู้ข่าวอาชญากรรมมากเท่าไร ยิ่งมีพฤติกรรมที่สะท้อนถึงความหวาดกลัวอาชญากรรมมากขึ้นตามไปด้วย แต่ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของมนต์ชัย นีซัง (2548) ที่พบว่า เมื่อทำการเปรียบเทียบกลุ่มผู้ที่ได้รับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมในระดับที่แตกต่าง พบว่า กลุ่มที่ได้รับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมน้อยที่สุดกับมีความกลัวสูงกว่ากลุ่มที่รับรู้ข่าวสารน้อยที่สุด กล่าวคือ การได้รับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมมากขึ้น ไม่ได้ส่งผลให้ระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมของกลุ่มตัวอย่างมีมากตามไปด้วย

สำหรับในส่วนปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมที่พักอาศัย พบว่า มีอิทธิพลต่อความหวาดกลัวอาชญากรรมในมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับผลการศึกษาของมนัญา สัมมเสถียร (2552) Wattanasin (2553) กองวิจิตร สำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจ (2559) นิศพล รักษาธรรม และคณะ (2559) และทัพภาค สิ้นพูลผล (2559) พบว่า ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม ที่พักอาศัยมีอิทธิพลต่อความหวาดกลัวอาชญากรรมของกลุ่มตัวอย่าง กล่าวคือ ประชาชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นห่วงคือบริเวณที่พักอาศัยของตนเอง ที่มีการมั่วสุมของวัยรุ่น มีบ้านพักถูกทิ้งให้รกร้าง มีที่รกร้างว่างเปล่า ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้ประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมเพิ่มมากขึ้น ซึ่งแตกต่างจากผลการศึกษาของ มนต์ชัย นีซัง (2548) กิตติศักดิ์ เจริมสิทธิประเสริฐ และคณะ (2557) อนุรักษ์

วิทย์ ใจหมื่นและเสกสัน เครือคำ (2558) พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะของสภาพแวดล้อมที่พักอาศัยที่แตกต่างกัน มีความหวาดกลัวอาชญากรรมไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมที่พักอาศัยกับระดับความหวาดกลัวอาชญากรรม

8. ข้อเสนอแนะ

1. ผลการศึกษาครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่า นักศึกษามีความหวาดกลัวอาชญากรรมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งเมื่อพิจารณาผลในรายละเอียดแล้วพบว่า อาชญากรรมที่นักศึกษามีความหวาดกลัวมากที่สุด คือ อาชญากรรมประเภทลักทรัพย์ เพราะฉะนั้นทางมหาวิทยาลัยควรทำความร่วมมือกับสถานีตำรวจในพื้นที่ในการตรวจตรา และเฝ้าระวังภัยอาชญากรรมในรูปแบบนี้ที่อาจจะเกิดขึ้นได้ในมหาวิทยาลัย ซึ่งรวมไปถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรนำประเด็นเรื่องนี้มาพิจารณาเพื่อที่จะกำหนดเป็นนโยบายในการป้องกันแก้ไขปัญหาเหล่านี้ต่อไป

2. สื่อ ถือว่ามีความสำคัญต่อการรับรู้ของประชาชน ขณะเดียวกันสื่อยังถูกมองว่าเป็นสถาบันที่ทรงอิทธิพลในการกำหนดทิศทางการรับรู้ของคนในสังคม โดยเฉพาะการนำเสนอข่าวอาชญากรรมประเภทต่าง ๆ ที่หลายๆ ครั้ง สื่อนำเสนอข่าวที่เกินขอบเขตจริยธรรมของสื่อ ไม่ว่าจะเป็นข่าวการประทุษร้ายต่อชีวิตและทรัพย์สิน ข่าวที่เกี่ยวกับการล่องละเมิดทางเพศ ที่มักจะนำเสนอให้เห็นภาพความรุนแรงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในที่เกิดเหตุ โดยไม่คำนึงถึงความรู้สึกหรือผลกระทบที่จะเกิดกับคนในสังคม จากการกระทำดังกล่าว ทำให้สื่อมักถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าเป็นการชี้นำคนในสังคมจนก่อให้เกิดเป็นพฤติกรรมการลอกเลียนแบบ รวมไปถึงยังสร้างความรู้สึกลัวความหวาดกลัวแก่ผู้ที่ได้รับรู้ เพราะฉะนั้นควรจัดให้มีองค์กรทำหน้าที่ดูแลการนำเสนอข่าวของสื่อมวลชน ทำหน้าที่ในการติดตามควบคุมสื่อให้ดำเนินการตามจริยธรรมที่กำหนดไว้

3. การศึกษาความหวาดกลัวอาชญากรรมของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ผู้วิจัยได้เลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่างเป็นมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในจังหวัดลพบุรี ผลการศึกษาจึงเป็นแบบเฉพาะกลุ่ม ในการวิจัยครั้งต่อไปผู้วิจัยจะเจาะลึกรายละเอียดเพิ่มมากขึ้น เพิ่มกลุ่มตัวอย่างให้ครอบคลุมไปถึงประชาชนที่อาศัยอยู่รอบบริเวณมหาวิทยาลัย เนื่องจากบริเวณมหาวิทยาลัยไม่ได้มีเพียงนักศึกษาเท่านั้นที่อาศัยอยู่ ซึ่งข้อมูลที่ได้ในอนาคตจะมีความแม่นยำของข้อมูลมากยิ่งขึ้น ซึ่งอาจเป็นประโยชน์ในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

9. เอกสารอ้างอิง

- กิตติศักดิ์ เจิมสิทธิประเสริฐ, จอมเดช ตรีเมฆ, และอารณีย์ วิวัฒนาภรณ์. (2557). ความหวาดกลัวต่ออาชญากรรมของประชาชน ในหมู่บ้านเมืองเอก ตำบลหลักหก อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี, วารสารรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์, 3(1), 1-30.
- กองวิจัย สำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. (2559). การสร้างเครื่องมือวัดความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม, กองวิจัย สำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
- จิตรภาณุ สร้อยโสภณาเจริญ. (2562). ความหวาดกลัวอาชญากรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

- ในมหาวิทยาลัยรัฐแห่งหนึ่ง, สาขาการบริหารงานยุติธรรมและสังคม, คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา
- ณัฐวิทย์ ใจชมชื่น และเสกสั่น เครือคำ. (2558). ปัจจัยที่มีผลต่อความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์ของประชาชน ในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลประจักษ์, กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย
- ณิศพล รักษาธรรม, เกษมสานต์ โชติชาครพันธุ์ และประพนธ์ สหพัฒนา. (2559) ความหวาดกลัวอาชญากรรมทางเพศของหญิงที่โดยสารรถยนต์รับจ้างสาธารณะ (รถแท็กซี่) ในเขตกรุงเทพมหานคร. วารสารกระบวนการยุติธรรม, 9(2), 77-97.
- ทศภาค สีนพุลผล. (2559). ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนที่เกี่ยวกับคดีประเภทอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในเขตพื้นที่รับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลท่าข้าม กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาอาชญาวิทยาและการบริหารงานยุติธรรม, สถาบันอาชญาวิทยาและการบริหารงานยุติธรรม, วิทยาลัยรัฐกิจ
- ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน. (2551). การประยุกต์ใช้ SPSS วิเคราะห์ข้อมูลงานวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 7 แก้ไขเพิ่มเติม) กรุงเทพฯ: ประสานการพิมพ์
- นวลจันทร์ ทศนชัยกุล. (2541). อาชญากรรม. กรุงเทพฯ: พรทิพย์การพิมพ์
- ประคอง กรณสูตร. (2542) สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 3 แก้ไขเพิ่มเติม) กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. 2564. สถิติอาชญากรรม. สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, กรุงเทพมหานคร.
- อัมณพ ชูบำรุง. (2532). ทฤษฎีอาชญาวิทยา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- Cohen, L.E. & Felson, M. (1979). Social change and crime rate trends: A routine activities approach. American Sociological Review.
- Jackson, J. (2009). A psychological perspective on vulnerability in the fear of crime. Psychology, crime and law, 15(4), 3-16
- Slovic, P., Fischhoff, B., Lichtenstein S. (1987). Behavioral decision theory perspective on protective behavior. In N. D. Weinstein (Ed.), Taking care: Understanding and encouraging self-protective behavior (pp 14-41), United Kingdom: Cambridge University Press.
- Wattanasin, K. (2553). Fear of crime among people in Klong Toey Slum. Doctoral dissertation, Criminology, Justice Administration and Society, Faculties of Social Sciences and Humanities, Mahidol University.
- Yamane, T. (1973). Statistics: An Introductory Analysis. New York: Harper and Row Publication.